

Чудімова А. В.

*студентка 2-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

КОНФІДЕНЦІЙНІСТЬ ЯК ОСНОВОПОЛОЖНИЙ ПРИНЦИП ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТА

В умовах значного розвитку інституту адвокатури однією з найбільш важливих передумов забезпечення відвертості клієнта у відносинах із адвокатом є конфіденційність спілкування та дотримання професійної таємниці, оскільки робота адвоката і клієнта може будуватися лише на основі довіри. Саме тому, особливо актуальним постає питання щодо дослідження сутності принципу конфіденційності у діяльності адвоката як однієї із визначальних категорій адвокатури в цілому. Як показує практика, адвокат повинен зробити все можливе під час виконання своїх обов'язків, щоб залишитись незалежним та не зашкодити своєму підзахисному клієнту, а також виявляти компетентність і сумлінність, зберігаючи конфіденційність.

Всім відомо, що для кожної людини важливо бути впевненою в тому, що її особисте життя та деякі інші факти не будуть оприлюднені без її згоди. Але якщо така особа має намір отримати захист у суді, то вона повинна взяти до уваги те, що їй необхідно буде розкрити багато подробиць, що стосуються справи. Адже адвокат під час обрання стратегії захисту повинен звернути увагу на всі деталі, щоб передбачити можливі варіанти розвитку подій та загалом зорієнтувати клієнта у тому, на що йому взагалі слід сподіватись. Тому, якщо людина, яка потребує захисту в суді, приховує деякі факти, які на перший погляд можуть здаватися саме йому незначними, то кваліфікований адвокат не зможе надати якісну правову допомогу через відсутність певної інформації. Саме через це неможливо уявити існування інституту адвокатури без принципу конфіденційності.

Необхідно зазначити, що збереження конфіденційності будь-якої інформації, яка визначена як предмет адвокатської таємниці, або становить якісь персональні дані про фізичну особу, є правом адвоката у відносинах з усіма суб'єктами права, які можуть вимагати розголошення такої інформації, та, звісно, обов'язком клієнта і тих осіб, кого ця інформація як-небудь стосується.

Не менш важливим є питання, з якого моменту інформація вважається таємницею і починає охоронятись. Сам факт звернення до адвоката вже вважається адвокатською таємницею. Також необхідно відмітити те, що відповідно до статті 22 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», адвокатською таємницею є будь-яка інформація, яка стала відома адвокату, помічнику адвоката, стажисту адвоката, особі, яка перебуває у трудових відносинах з адвокатом, про клієнта, а також питання, з яких клієнт (особа, якій відмовлено в укладенні договору про надання правової

допомоги з передбачених цим Законом підстав) звертався до адвоката, адвокатського бюро, адвокатського об'єднання, зміст порад, консультацій, роз'яснень адвоката, складені ним документи, інформація, що зберігається на електронних носіях, та інші документи і відомості, одержані адвокатом під час здійснення адвокатської діяльності [1].

Крім того, важливо пам'ятати про те, що адвокат повинен проінформувати та роз'яснити принцип конфіденційності своїм співробітникам, які мають доступ до таких відомостей клієнтів. Тобто стажисти, помічники та інші працівники мають своїм обов'язком виконувати засади цього принципу. Також адвокат несе відповідальність за відмову будь-яким особам, установам і органам в розкритті адвокатської таємниці і наданні доступу до неї за наявності дозволу клієнта. Ну і окрім цього, на адвоката також покладається обов'язок створити та забезпечити належні, необхідні умови зберігання певних документів та будь-яких інших матеріалів, які передає йому особа, що звернулася за правовою допомогою до спеціаліста [2]. Тобто така інформація, досє та інше мають зберігатися таким чином, щоб доступ до неї був обмежений для третіх осіб, які не мають жодного відношення до цієї справи. Вбачається, що такі важливі документи можуть зберігатися на традиційному паперовому носіїві, але у спеціальних сейфах, а електронні носії повинні бути захищені паролями, а на девайси, які використовують під час роботи, повинні бути встановлені спеціальні програми задля підвищення шансів збереження конфіденційної інформації та зниження ризику її викрадення чи навіть знищення.

Отже, підбиваючи підсумок, ми можемо зробити висновок, що конфіденційність як принцип адвокатури становить сукупність правових положень, що визначають механізм дотримання адвокатської таємниці, захисту персональних даних особи та інших видів інформації з обмеженим доступом у процесі здійснення адвокатської діяльності. Також слід звернути увагу на те, що на відміну від багатьох інших принципів адвокатури, принцип конфіденційності поширюється взагалі на більш широке коло суб'єктів, охоплюючи не тільки адвокатів, а й їх помічників, стажистів, осіб, які перебувають у трудових відносинах з адвокатом або стосовно яких припинено чи зупинено право на заняття адвокатською діяльністю. Цікавою є точка зору В. М. Буробіна, який відзначає, що до суб'єктів адвокатської таємниці належать: довіритель, тобто особа, яка отримує юридичну допомогу; адвокат; треті особи, тобто особи, яким довіритель не повідомляв відповідну інформацію. На мою думку, справжній кваліфікований спеціаліст буде неухильно керуватися цим принципом у своїй діяльності. Адже найголовніше завдання, яке стоїть перед адвокатом – це захист осіб, які до нього звертаються. Тому, довіра клієнта безпосередньо впливає на репутацію професіонала і безумовно базується на добросовісності, відповідальності та професіоналізмі захисника. Виходячи з цього, виникає гостра необхідність кожному усвідомлювати важливість принципу конфіденційності, адже це є

виявом демократизму суспільного ладу, де панують законність і правопорядок, а самі громадяни наділені такими чеснотами, як гідність та чесність.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 5.07.2012 № 5076-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>.
2. Заборовський В. В. Проблемні питання визначення поняття «Адвокатська таємниця». *Науковий вісник Ужгородського національно-го університету. Сер.: Право.* 2014. Вип. 25. С. 274-277.

Науковий керівник: доцент, кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» ***Кісліцина Ірина Олександрівна***